

ROZDELENIE POHLAVÍ A STRATA NESMRTELNOSTI

Chceme na tomto mieste vsunúť odsek, v ktorom sa dotkneme trochu hlbších, ezoterickejších vrstiev poznania. Malo by byť pre nás samozrejmé, že ak existuje hierarchia a rôznosť bytostí v kozme, musí aj v antikoзме existovať rôznorodosť a hierarchia, ktorá napodobňuje (a falšuje) tú kozmickú. K angelológii musí existovať démonológia. Ludovo povedané: neexistuje len jeden čert, ale existuje „viac druhov čertov“.

Lucifer, Diabolos a Ahriman, Satan, sú dve rozličné bytosti. Luciferské a ahrimanské bytosti pôsobia v kozme každá svojím charakteristickým, navzájom dokonca protikladným spôsobom. Už zo samotného pomenovania týchto bytostí by nám malo byť jasné, o aké veľké protiklady ide: Ahriman, Mefistofeles, duch temnoty (gr. „ten, ktorý sa bojí svetla“) - by mal byť totožný s Luciferom, Svetlonosom (lat. *lucem ferre* = prinášam svetlo), Fosforom (gr. *fos* = svetlo, *forein* = niesť) - teda s tým, ktorý svetlo prináša? A predsa sa v cirkvi už od čias sv. Hieronyma ujal tento omyl, že Lucifer a Satan sú jeden a ten istý.

„Lucifer sa v bežnej reči chápe len ako iné meno Satana, vodcu padlých anjelov. Toto použitie je celkom nesprávne. Toto meno neoznačuje Satana, ani žiadnu hrozivú bytosť temnôt, ale používalo sa v starovekej astronómii pre Venušu, jasnú rannú hviezdu“.³⁵ V gréckej mytológii bol Fosforos synom bohyně rannej zory Eos a bol zosobnením Zorničky. **O Luciferovi ako o Venuši sa hovorí aj v Starom zákone:** „Tvoja pýcha je zvrhnutá do pekla i so zvukom tvojich hárf... Ako si len padol z nebies, ty jasná hviezdo, synu rannej zory! A veď ty si bol povedal vo svojom srdci: vystúpim hore do neba; vyvýšim svoj trón nad hviezdy silného Boha... vystúpim nad výšiny oblakov a budem podobný Najvyššiemu!“ (Iz 14:12-14)

Uvedli sme už, že v geologickom období, ktoré sa dnes nazýva *jura* a *krieda*, t.j. asi pred 200 miliónmi rokov, prevzala vedenie zemského vývoja tá vysoká bytosť zo sféry hviezd, ktorá v našej slnečnej sústave pôsobí prostredníctvom Venuše - cherubín znamenia Váh. Funkcia medi v prírode sa vtedy vystupňovala na maximum: v rastlinných farbivách, zvieracích pigmentoch; vyvinuli sa vtáky a kvitnúce rastliny. Príroda zažiarila farbami; rozozvučala sa spevom vtákov; a zavoňala vôňou kvetov. V embryonálnom vývoji tomuto obdobiu zodpovedá diferenciácia pohlaví.

Každá planetárna hierarchia má však aj svoju antihierarchiu. A spolu s cherubom Váh, ktorý daroval prírode Krásno, zasiahli aj luciferské bytosti Venuše a vniesli do zemskej astrality (pocitovej sféry) impulz, ktorý ju upútava, vŕhne do hmoty viac, ako je potrebné. **Vtedy, pred 200 miliónmi rokov, zasiahol do zemského vývoja Lucifer.** Tento zásah vo veľkom veku Váh (♊) bol, presnejšie povedané, už druhý v poradí. Prvý sa odohral pred vyše miliardou rokov v malom veku Váh (♁), z ktorého však máme len minimálne fosílné nálezy.

V prírode sa táto skutočnosť odzrkadlila tak, že tvorba farieb je v prírode na jednej strane spojená s pohlavnosťou, ale na druhej strane často aj s tvorbou jedov. Jedy aj farby v rastlinnej a živočíšnej ríši vznikajú nadmerným zostupom astrality; napríklad u mnohých pestrofarebných rýb, alebo opojne voňajúcich kvetín, alebo u hadov. Hady ako posledné z plazov sa vyvinuli až v kriede, pod vplyvom Váh.

Nielen v biblickom príbehu o hadovi, ale aj v mýtoch Afriky a všade inde na svete sa hovorí o tom, že človek stratil nesmrteľnosť súčasne so vznikom pohlavia, pohlavnosti; že sexualita a vznik smrti sú spojené.

Dante Gabriel Rossetti: Pandora, 1869.

George Frederic Watts: *Láska a smrť.*

Adam a Eva, keď zistili, že sa líšia, po prvýkrát okúsili smrť. Zjedli zo zakázaného ovocia, o ktorom im bolo povedané: „*v deň, v ktorý by si jedol z neho, istotne zomrieš*“ (Gen 2:17). Naviedol ich na to had, Lucifer, syn rannej zory.

Indiánsky kmeň Černonožcov v Severnej Amerike má podobný mýtus: Jedno krásne dievča, menom Operená žena, raz spalo na lúke. Otvorilo oči práve keď vyšla Zornička a užaslo v obdive nad jej krásou. Operená žena sa zamilovala do Zorničky. Jedného dňa sa pred ňou zjavil rúci mladík, ktorý sa predstavil ako Ranná hviezda. Oženil sa s ňou a vzal si ju k sebe na oblohu. V jej novom domove ju varovali, aby sa nedotýkala jedného stromu, pretože ak to urobí, vypustí tým hrozné choroby. Ona však neovládla svoju zvedavosť a neposlúchla. Za to ju vyhnali z neba na zem a ona priniesla ľudstvu na zem choroby, nešťastie a smrť.³⁷⁸

To isté hovorí grécky mýtus o Pandore. Pandora bola prvá žena. Predtým ako Prométeus ukradol bohom oheň, jestvovali totiž na zemi len muži. Zo zvedavosti nadvihla veko skrinky, z ktorej vyleteli všetky biedy, choroby a utrpenie. Taktiež „*v polynézskych mýtoch sa pôvod smrti spája so stvorením prvej ženy*“.³⁴⁷ Hine-titama, „dievča rannej zory“, zapríčinila, že ľudia začali zomierať. Podobne zmysľali aj eskymácki Inuiti, africkí Gandovia a Dinkovia: Pôvodne ľudia nezomierali. Ale v päťkách prvej ženy prišla na zem smrť. Odvtedy sú všetci ľudia na zemi smrteľní.

Mýtus z moluckého ostrova Ceram v Indonézii hovorí iným spôsobom to isté: „*Keď ľudia ešte neexistovali, prel sa raz kameň s banánovníkom, akú podobu by mali mať a aký spôsob života by mali viesť. Kameň povedal: »Eudia nech vyzierajú ako ja. Nech majú len pravú polovicu, len jednu ruku, jednu nohu, jedno oko, jedno ucho a nech neumierajú.«. Banánovník nato: »Nie. Eudia nech vyzierajú ako ja. Nech majú dve ruky, dve nohy, dve oči, dve uši a nech privádzajú na svet deti ako ja.«*“.⁴⁰⁵ Banánovník spor vyhral. Odvtedy majú ľudia pravú a ľavú stranu, rozmnožujú sa a musia zomierať. Smrť vstúpila do evolúcie spolu so vznikom dvojstrannej symetrie tela a párových orgánov, menovite párových pohlavných žliaz.

Mytológie sveta trvajú na tom, že **spolu s rozdelením pohlaví človek stratil nesmrteľnosť. Padlá Venuša je pôvodcom smrti.** Čo na to hovorí súčasná religionistika? Výmysly primitívov, ktoré nezodpovedajú ničomu skutočnému! Prečo sa ale ten istý výmysel nájde v toľkých kútoch sveta? Výmysly sa šíria z miesta na miesto! Hoci taký príbeh o banánovníku nemá s príbehom o operenej žene po formálnej stránke vôbec nič spoločné a je nemysliteľné, že by mali mať spoločný pôvod v jednom príbehu.

A čo na to hovorí moderná biológia a paleontológia? Dáva bezvýhradne za pravdu mytológii! Sexualita na jednej strane súvisí s krásou. Na to poukázal už Darwin. Domnieval sa, že „*v sexuálnom výbere možno hľadať pôvod ľudského estetického zmyslu*“.³⁷⁹ Zvieratá rozprestierajú svoje skvelé perá, hrebene, chvosty, vlečky a límce pestrých farieb, vysielajú fosforeskujúce záblesky, predvádzajú luminiscenčné svetelné predstavenia a tým stupňujú svoju túžbu. Vydávajú zvuky a spevy na svojich svadobných letoch. Rastliny šíria okolo seba ťažké parfémy a zdobia okvetné lístky farbami. Muži a ženy tancujú, spievajú, šatia sa, zdobia, voňavkujú a maľujú, aby po sebe viac túžili.

Na druhej strane súvisí sexualita so smrťou. Pre mnohé druhy v prírode znamená zabezpečenie rodu urýchlenú smrť jednotlivca. Niektoré, ako americké lososy, sa už o niekoľko hodín po spárení doslova rozložia a zomrú. To však platí len pre organizmy, ktoré sa rozmnožujú pohlavne. Organizmy, ktoré sa rozmnožujú nepohlavne, delením, nezomiera-

jú. Pokiaľ nedôjde k ich mechanickému zničeniu, sú potenciálne nesmrteľné. Populárny americký vedec Carl Sagan píše: „*U nepohlavných organizmov jednotlivci umierajú omylom - keď im niečo dôjde alebo keď ich postihne smrteľná nehoda. Pohlavné organizmy sú zostrojené, aby umierali, sú tak naprogramované*“.³⁷⁹

K strate nesmrteľnosti došlo v celkom konkrétnom okamihu v evolúcii. Pred jednou a pol miliardou rokov, v strednom proterozoiku - teda presne vtedy, keď do vývoja zasiahli vôbec po prvýkrát Váhy! „*Asi tri miliardy rokov mal každý jedného rodiča a bol v podstate nesmrteľný. Teraz mnohí tvorovia majú dvoch rodičov a sú jednoznačne smrteľní*“, pokračuje Sagan. „*Pred miliardou rokov bol uzavretý obchod: potešenie sexu výmenou za stratu osobnej nesmrteľnosti. Sex a smrť: nedá sa mať to prvé bez druhého*“.³⁷⁹

Krásna a smrť - blízkosť týchto symbolických významov nie je produktom nejakej bujnej fantázie našich predkov, ale je vyslovená v samotnej reči prírody! Veru, cherubín Váh, až ho raz budeme skúmať, nám prezradí veľké tajomstvá, ktoré sú dnes pre vedcov nerozlúsknuteľným orieškom.

O celej tejto veci možno však teraz uvažovať aj opačným smerom: **Ak je padlá láska príčinou smrti, nemôže nás očistená láska znova urobiť nesmrteľnými?** Ak sme kvôli láske, obrátenej k telesnosti, zomreli - nevráti nám táto, presmerovaná k nebu, večný život? Soloviovova úvaha o skutočnom poslaní Erosa je niečím viac, než len filozofickou ideou: „*V čom inom môže spočívať jeho skutočné poslanie než v tom, aby učinil zo smrteľnej prirodzenosti prirodzenosť nesmrteľnú? ...Erotická úloha môže spočívať jedine vo zvestovaní nesmrteľnosti tej oblasti našej prirodzenosti, ktorá je sama osebe smrteľná, ktorá je obvykle pohltaná materiálnym prúdom plodenia a umierania*“.³⁵⁹ Áno, láska to bola, ktorá spôsobila smrť; a láska jediná má tú moc smrť premôcť!

*RAZ PRÍDE DEŇ, KEĎ PO POKORENÍ
VESMÍRU, SKROTENÍ VETRA, PRÍLIVU, ODLIVU
A ZEMSKÉJ PRÍŤAŽLIVOSTI ZAČNEME VYUŽÍVAŤ
SILU LÁSKY. A V TEN DEŇ PO DRUHÝKRÁT
V DEJINÁCH SVETA OBJAVÍME OHEŇ.*

TEILHARD DE CHARDIN